

„Brus“ izhaja 5. in 20. dan vsacega meseca. — Cena za vse leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gld.
Posamične številke po 20 kr. — Inserati računijo se po 4 kr. petit-vrsta.

Iz Henrika Heine-ja poezij.

(Poslovenil V.)

Oblekli so vetrovi se
V belé vodene hlače,
Valove šibajo, da besné
In tulijo vedno jače.

Iz temne višave, z divjo močjó
Ne neha ploha liti;
Kot stara noč bi staro morjé
Hotela utopiti.

Galèb drží se jambore,
S hripavim glasom kričaje;
Plašné s perutmi frfotá,
Nesrečo prorokovaje.

Dragi moj, ti si zaljubljen,
Nova te bolést morí,
V glavo se temà ti seli,
V srci pa se ti svetlí.

Dragi moj, ti si zaljubljen,
Tega skriti ní ti moč,
Saj telovnik že prejedel
Je srcá ti plamen žgoč.

Nočí in dneve premišljevanje
Me dolgo časa morilo je,

A tvoje okó, ljubezni polno,
Mi v srci sklep porodilo je.

Sedaj pa ostanem, kjer mi sije
Iz tvojih očij presladki kras —
Da še kedaj bom ljubil, nikoli
Tegà bi ne bil si mislil jaz.

Glej! v jasnih visočinah
Se zvezda vtrnila je;
To zvezda je ljubezni,
Ki tam vgasnila je.

Množina listja in cvetja
Raz jablano se spè,
Vetrovi prihitijo
In ž njim igrajo se.

Labód v ribnjaku pôje,
Vozèč se dol in gor,
Čedalje tiše pôje,
Izginil v valéh bo skor.

Vse tiho je in temno:
Piš cvet in perje je vzal,
Utrinek se je razpršil,
Pesem je labod izpel.

Z visokih krogov.

(Po francoskem listu „Gil Blas“ poslovenil Radovan.)

Je li nastopna mala povest istinita? Jaz ne prisezam na to; morda spada mej bajke, akoravno mi jo je moj prijatelj Lamballe vedno s popolnim prepričanjem in z največjo verodostojnostjo pripovedoval.

Bilo je — tako je vsekdar začel — istega leta, ko smo se pri svojem zmagonosnem vzletu ustavili v Tilsitu. Pol sveta treslo se je pred silo Napoleonovo. Vse in povsod se mu je klanjalo, kjer se je prikazal, bil je neomejen vladar. Za kratkega premirja, katero je bil sklenil s Prusijo, prišlo mu je na misel, povabiti nasprotnike svoje na zajutrek v Tilsit. Samo dva sta bila toli pogumna, da sta vsprejela povabilo, kralj pruski in ruski car. Z močnim spremstvom in z velikim sijajem prišla sta, dočim je cesar Napoleon imel navadno sivo suknjo in običajno pokrivalo. V peti etaži v Tilsitskem dvorcu bila je miza pogrtna, menda zaradi tega, ker se je z oken te dvorane videlo daleč na vojne čete v šotoriščih, kar za vladarje ni bil baš najprijetnejši prizor. Govor pri obedu ni bil, kakor si lahko misli, posebno živahen in neprisiljen. Sukalo se je vse o vojaci in vsak hvalil je vojsko svojo, kolikor le možno.

Nekdo izmej mogotcev, ne vem kateri, sprožil je vprašanje, kdo mej njimi se sme najbolj zanašati na svojih ljudij brezpogojno udanost.

„Moji vojaci so mi brezpogojno udani!“ vskliknil je car Aleksander.

— Moji pa so vsak hip pripravljeni, umreti záme, odvrnil je Napoleon.

„Torej poskusimo!“ rekel je pruski kralj.

Napoleon je pritrdil, pomignil služniku, veleč mu: „Privedi takoj gardista Markó semkaj!“

Služnik je odšel in nastala je tišina, dokler ni prišel poklicanec, čegar hrabrost je bila znana v vsej vojski, kateri je imel kolikor ran, toliko tudi odlikovanj. Na pragu je obstal ter vojskovodjo svojega vojaški pozdravil.

„Markó!“ nagovoril ga je Napoleon, „bodeš li storil, kar ti ukažem?“

„Dà, gospod!“

— Brez premišljanja, bodi kar koli? vprašal je cesar in pogledal vojaku ostro v oči.

„Brez premišljanja, gospod,“ odgovoril je Markó, ne da bi se obotavljal.

„No, skoči tamkaj skozi okno!“

Markó se je pri teh besedah nekoliko stresel, jedva vidno, kakor da je presenečen, potem pa je rekel: „Gospod — vi znate — imam soprogo in dvoje otrok — priporočam jih vaši naklonjenosti.“

„Bodi brez skrbi, sedaj pa hajdi!“

Markó pozdravil je vojaški, stopil k oknu in skočil ven.

„Sedaj sem jaz na vrsti!“ vskliknil je Aleksander, vidno nepotrpežljiv, da bi pokazal svojo moč. „Pokličite koga izmej moje telesne straže, kogar koli, prvega, ki ga dobite.“

Čez malo minut došel je grenadir.

„Kako ti je ime?“ vpraša ga car.

„Ivan Ivanovič, batuška.“

„Dobro, Ivan, skoči tamkaj skozi okno.“

„Dobro, batuška.“

In brez druge besede, brez vsacega znamenja, iznadenja ali pa strahu, popél se je Rus na okno, globoko vzdihnil in skočil v propad.

Sedaj obrnil se je kralj pruski k jednemu služniku: „V kraljevem imenu pozovi najhrabřejšega izmej mojih vojakov, naj pride semkaj.“

Orjašk ulanec je vstopil, krasen vojak, šest čevljev visok, korenjaške postave, prsi odičene z redi, na čelu pa z veliko brazgotino.

„Prijatelj moj,“ nagovoril ga je kralj. „Na svojih vladarjev povelje, da pokažeta pokorščino svojo, skočila sta francoski gardist in ruski grenadir skozi to okno. Imaš li ti dovolj poguma, da tudi tako storiš?“

Mesto družega odgovora odvrnil je vojak hladnokrvno: „Ali je to bilo za domovino?“

„Ne!“ odgovoril je kralj počasno.

„Potem pa ne skočim!“ bil je odgovor.

Ker se tako prestola drži,

niti vrag Ferdinanda ž njega ne spravi.

Dopisi.

Iz brežiškega okraja 31. avgusta. [Izv. dop.] V 32. številu „Slov. Gospodarja“ smo brali o uzorni pobožnosti o priliki misijona, kateri so častiti gg. lacaristi v Sromljah priredili. V istini se je pobožno ljudstvo tega misijona s tako gorečnostjo ndeleževalo, da še nikdar ni bilo toliko ljudij pri cerkvi v Sromljah. Zamolčati pa ne moremo, kar je to pobožnost kalilo, tem manj, ker je to prišlo od strani, od katere bi se najmanj imelo kaj takega pričakovati. Poseči nam je nekoliko nazaj, da bode čestitim bralcem stvar jasna: Na nekem semnji v Brežicah je kuharica Sromeljskega gosp. župnika A. P. vsoto denarja zgrešila. Drugi dan pride župljan M. St., bajtar in krojač na Rucmanvrhu, v farovž ponujat vino, na prodaj ter začne se s kuharico o omenjenem denarji pomenkovati, kar jej je dalo povod, onega obdolžiti, da je on denar ukradel, ker je tudi bil na semnji. Vsled obtožbe zaradi tatvine je prišel M. St. pri sodnji v Brežicah v zapor, a pri glavni obravnavi pri okrožnem sodišči v Celji, sestavljenem od sodnikov — pravnikov, je bil nekrivim spoznan, ker je kuharica sama izrekla, da je mogoče, da je denarje izgubila. To pa ni bilo

g. župniku po volji ter je, ne gledé na sodniški ugled (avtoriteto) večkrat pri propovedbah z lece obdolženemu tatvino denarja očitil, ne da bi sicer imenoval njegovo ime, a tako, da je sleherni poslušalec do dobrega znal, proti kateri osebi je ves govor naperjen. Še to mu je predbacival, da se njegovi otroci z ukradenim denarjem lepše oblačijo in lišpajo, akoprem je znano, da je neka dobrotnica njegovi deklici šolarici neko novo obleko darovala. Ko je M. St., ki se vsled čestokratnega natolcevanja že ne upa v farno cerkev k sv. maši, pri misijonu svojo izpoved opravil in da bi se sv. obhajila udeležil, tudi v vrsto obhajancev v cerkvi pokleknil, pride g. župnik s kelihom do njega, a se ne ozré nanj ter koraka mimo njega do družega. Uboga para si misli, g. župnik so me nehotoma prezrli ter poklekne še drugič v vrsto k sv. obhajilu, a zaman. Temu postopanju je bila posledica, da sta se g. župnik in M. St. pred oltarjem v pričo ostrmelega ljudstva sprla, ko je oni tega odvrčal, rekoč: „Ti pa preje pojdi čisto se izpovedat in pokoro storit“; poslednji pa odvrnil: „Jaz sem že svojo izpoved opravil ter od božjega namestnika prejel odvezo z dovoljenjem, da smem k sv. obhajilu.“ Konec temu prizoru, pri čemer je g. župniku, od jeze se tresočemu posvečena hostija iz keliha na tla padla, je hitro naredil jeden g. misijonarjev, ki je M. St.-a na stran potegnil, rekoč, da naj bode tiho, on ga bode sam obhajal.

Istina je, da mora ljudstvo trdno vero imeti, ako hočete, da ne bode vera pešala pri takem postopanju dušno-pastirstvo oskrbujočega duhovnika; višje duhovno pastirstvo naj bi pa svoj vpliv uporabljalo, da se duh blaži. Če bi se pa prizadetemu g. župniku račilo, § 19. tisk. zakona zajahati, mu bode že zdaj povedano, da se to, kar se v cerkvi javno godi, ne dá jednostavno zanikati.

Telegrami „Brusu“:

Sv. Jurij ob Taboru, 23. avgusta. Kapelanova stranka je imela danes v hotelu „Rimski Katolik“ svoje posvetovanje ter proglasila predsednikom „Bralnega društva“ moža, ki ne zna brati, tajnikom pa moža, ki ne zna pisati. V društvo je sklenila vsprejemati samo one, ki neso večji niti branju niti pisanju, da se na ta način radikalno prepreči vsako pohujšanje po liberalnih časnikih.

Sv. Jurij ob Taboru, 24. avgusta. Prvi občni zbor našega „Bralnega društva“ počastil je tudi kapelan Tomanič s svojo petokolesno prisotnostjo. Odlikuje se po zgovernosti, katere mu pa trdosrčen prvosednik žalibog ne pusti razvijati, zlasti pa po uljudnosti do dam. Iz obrazka se mu tudi bere, da razsaja v njegovih prsih strašen boj, v katerem igra žolč prvo in glavno ulogo. S seboj je prinesel jeden sklad papirja in dvanajstvorico svinčnikov, da natančno popiše in nariše vse sklepe zborove. Izročiti hoče ta zapisnik inkviziciji: zaradi tega se pričakuje, da se bo v kratkem času mnogo udeležencev ekskomuniciralo, nekaj celo na gmadi sežgalo.

Sv. Jurij ob Taboru, 25. avgusta. Naš kapelan se je začel baviti z žurnalistiko. Za ta posel ima dovolj časa in dovolj tvarine, le jedno je, česar mu ne dostaja, sposobnosti namreč.

Iz Dobropolja pri Velikih Laščah: V naši ravni živi oseba, katere posel je, peči „vsakdanji kruh“ in skrbeti za to, da se njenega gospoda želodec ne pritožuje radi prepričlega in prerahlega užitka mesnih in

postnih jedij. To bitje ima razven tega posla tudi vestno skrb za „duševni“ blagor ponižnih Dobropoljcev. Pri-poveduje se o tej osebi, da izbira „duševne gospode“ po svojem ukusu in da pošilja celo deputacije k mero-davni osebi, da ovrže kakšno, njej neljubo imenovanje. Brzkone dosegla bode tudi sedaj svoj namen, bajè zato, ker je njen „protege“ vsak, kdor nosi ime onega svetnika, ki ima dva ključa v roki.

Iz Št. Vida pri Vipavi: Naš vikarij pokosil je Poddraškemu župniku deteljo. Zoper to početje, katero je proti sedmi božji zapovedi, uročila se je pritožba na okrajno glavarstvo. Vikarij Demšar ni se umaknil, nasprotno, poslal je voznike, da so svežo deteljo po skrivnih potih nad poldrugo uro daljave (mimo $\frac{3}{4}$ ure prave daljave) v Št. Vid peljali. Nadaljnega dne dobil je Demšar telegram, da detelja ni njegova, a odgovoril je, da jo ima že doma. Na to izdal se je odlok, da je bila detelja Demšarjeva, in tako je ostalo.

Berolin: V vas je navaden pregovor: „Martin v Zagreb, Martin iz Zagreba.“ V nas pa sedaj v istem pomenu pravimo: „Viljem v Narvo, Viljem iz Narve.“

Celje: Naš Rakusch ne vsprejme s Kranjskega in Hrvatskega nobenega naročila več. Na svoji prodajalnici ima z meter dolgimi črkami zapisano: „Hier wird nur Deutschen verkauft.“

Celje: Tukajšnje „Vahtarice“ urednik zbolel je za fiksno idejo. Povsod vidi Sokolske srajce in Sokolska peresa. Pred dnevi ušel je kanarček, a naš urednik začel je kričati: „Sokol! Sokol!“ Ker je bolezen vedno hujša, deli so ga na opazovalni oddelek, kjer sedaj biva v svoji „feucht-fröhlich-beschauliche Seeligkeit“.

Na nemških pevcev slavnosti na Dunaji

so židovi najbolje peli visoki C.

Nesreča čez nesrečo!

Mlad kmet sreča nekega dne svojega znanca in so-vrstnika ter ga vpraša, kako se mu godi pri gospodarstvu. Ali ta mu začne milo toževati in zdihovati rekoč: „Oh, nesreča čez nesrečo! Lani mi je kobila crknila, letos pa — oče!“

Kar je Bog vkupe spravil, naj le vkupe ostane.

Nekega vročega poletja potovala sta po deželi dva pobožna kapucina, pater in „kozol“, nabirajoč pri dobrih ljudeh milodarov za ubožni samostan. Vsak dar sta hvaležno vsprejemala, v prvi vrsti se ve da denar in žito. Pater je nosil v usnjeni torbici nabrani denar, kozol pa vrečo z žitom. Vsa trudna, lačna in žejna prideta v neko vas. Kmalu zagledata tam ob cesti hišo, kjer „Bog roko ven molí.“ Hoteč se nekoliko okrepčati stopita v krčmo. Ko jima krčmarica prinese kruha in polič vina, upraša jo pater, bi li ne mogel dobiti kaj družega „za prigrizniti“, n. pr. kos pečenke, svinjetine itd., ali gospodinja na žalost naših potnikov odvrne, da jej je vsa mesna zaloga že pošla, le jedno samo meseno klobaso ima še pri hiši. Na patrovo željo prinese krčmarica klobaso na krožniku z vilicami in nožem ter vse to položi predenj. Kozol je bil silno vesel v nadeji, da dobi vsaj polovico klobase, kar bode jako dobro delo utrujenemu njegovemu telesu, — dasitudi bi mu bila cela klobasa še ljubša.

Pater jame klobaso razrezavati na primerno majhne kosce, a previdno vselej potegne z nožem tako, da klobasinega črevesa spodaj ne prereže. Izstradani in onemogli „kozol“ že nestrpno čaka na svoj delež. Ko je bil pater s svojim rezanjem gotov, prime klobaso na

jednem konci ter jo privzdigne, ali glej čuda! vsi kosci so se še skupaj držali kakor jagode na molekku. Kozol postaja vedno nevoljniji, ali kot podložnik moral je lepo molčati. Pater ugledavši to čudno iz klobase nastalo vrv, malo pomisli, potem pa lahkodušno pravi: „Kar je Bog vkupe spravil, naj le vkupe ostane“ — in celo klobaso v božjem strahu sam použije. Lahko si pač mislimo kozlovo jezo nad pohlepnim patrom, ki je nosil jedino le majhno denarno torbico, a on zaničevani kozol tovoril je teško vrečo. Kaj se če? Treba se je pokoriti, ali tega mu ne bomo zamerili, da je v svojej notranjej razburjenosti trdno sklenil, nad patrom maščevati se kadar pride ugodna prilika. Na to pa ni bilo treba dolgo čakati.

Dalje potuje in opravlja svoj prosjaški posel kreneta jo po cesti, ki je peljala skozi samotni in temen gozd. Pater z denarnico koraka brezskrbno naprej, a kozol z vrečo na rami ponižno za njim pobira stopinje. Najedenkrat skočijo trije tolovaji iz gozda, zgrabijo „petičnega“ patra ter ga vržejo na tla, ne meneč se za kozla. Prestrašeni pater kliče svojega spremljevalca rekoč: „Kozol, pomagaj, pomagaj!“ ta mu odgovori: „Kar je Bog vkupe spravil, naj le vkupe ostane“ — ter urno zbeži.

Zivahno stavbinsko gibanje

na nekaterih staviščih Ljubljanskih.

A-hacelj: „Nemški cesar je vendar jako uljuden, v Revalu in v Narvi je redno le ruski govoril.“

B-hacelj: „Tò je izvestno carju Aleksandru zelò prijalo in Viljem se mu je s tem jako prikupil.“

C-hacelj: „Ne bode take síle. Car Aleksander je moder mož in mislil si je: Cesar Viljem sicer ruski govori, a vedno le nemški misli.“

A-hacelj: „Poravnava je torej gotova. Kolikor čujem, so vsi narodnjaki ž njo zadovoljni in sploh se govori, da je bil to pravi konec.“

B-hacelj: „Le naši „Laibacher Zeitung-i“ to ne ugaja. Skrpala je notico, v kateri bi rada dotičnike smesila, češ, sedaj bodo drug družemu spisali „Wohlverhaltenszeugnisse.“

C-hacelj: Kje je neki uradnega lista urednik vse to tako dobro izvedel?

B-hacelj: Od svojega sotrudnika, ki vidi, kako trpotec iz tal leze.

A-hacelj: Ali pa iz „Neue Freie Presse“, ki mu je zadnjič vihar v Ljubljani tako zvesto popisala.

Vsi trije: Ha, ha, ha!

Metličan prišel je iz Amerike domov. Uprašali so ga, kako je tam. Pravil je na široko, kako se v Ameriki hitro živi, kako vse par goni, da v nas niti primere ni.

Pomislite, dejal je, zjutraj začeli so zidati pivarno, zvečer pa so že prvega pijanca iz nje na ulico vrgli.

Grozen požár.

Pri „Nižnem Novgorodu“ zgorel je nedavno parobrod „Gregorije“ ž njim pa tudi „ves poštni promet“. Tako se čita v „Slovenca“ 195. številu.

Hlebce.

(Dalje in konec).

Prijetno življenje imajo Hlebčani po zimi. V tem času nima večina, izvzemši kako malenkost, nobenega posebnega opravila. Kratki dnevi hitro minejo, noči se preležé in prespé, večeri se z zabavo prijetno prebijejo. Pod večer se namreč občinstvo razide. Oni, kojim je minola „življenja lepša polovica,“ snidejo se v svoji „zbornici“. Tu obravnavajo najrazličnejše stvari; pri vsaki odločitvi jih je gotovo nekoliko pro, drugi contra. Dogodi se tudi, da postaran možiček, sedeč na klopi in premagan od sladkega morfeja, hoče poljubiti — kakor Brut ali Cezar — mater Gajo. Hoteč svojo zadrego prikriti in občno veselost vsaj nekoliko potolažiti, kara svoje obuvalo: „Ti presneti kvedri, kvedri!“

Ko se tu zboruje, i mlajši rod ni brez dela, ravnaoč se po besedah: Čas je zlato.

Vaški fantje — sploh mlajša generacija — zbere se tudi proti večeru. Ker nima v sebi dostikrat primernega zabavnega gradiva, zasede mizo ter prične obligatni svoj tarok. Opomniti je, da se „mrjáš“ le redko igra, in da bivalci prej znajo elegantno prvo igro, nego jednostavno drugo. Znak visoke kulture! —

Da je pa zabava popolna, mora stati na mizi steklenica napolnjena z „bikom“, ki prehaja potem v jako mali posodici v okrožji od jednega do drugega. Tu gospoduje torej Fortuna; vendar ne vrti na svojem kolesu Krezovih zakladov.

Ker pa tarok ne ugaja vsem, zato se zbirajo ti „malkontenti“ pri dominah ali tomboli. Veseli igri ob vrtenji kolovratov in jezičkov.

Ker ima pa vsaka reč svoj konec, zato tudi te „skupščine“ minejo. Ljudstvo se poda k počitku.

Tu in tam se sicer prigodi, da stopi čil mladenič na skladalnico, da bi bil bliže osodepolnemu — oknu. Pri tem seveda ne misli na Gigante, ki so postavljali Pelijon na Oso, da bi dosegli Zena. Dogodi se pa tudi lahko, da ga zadene ostra strela gromonosnega boga. — Vendar srčnost velja. On stoji na skladalnici. Mundus vult decipi. Kdo je tukaj ta „mundus“? Ta zunaj, ali ta znotraj?

Naposled je mir v celi vasi. Občno tihoto kali le sedaj jedini pes, ali prav za prav psiček. Pa ker pod luno ni nič stajnega, tudi ta utihne. Zatorej utihnemo tudi mi!

Kaj je smola?

Smola je, ako se človek s premožno gospodičino ženi, njenim roditeljem zatrjuje, da denarja ne potrebuje, ampak le pridno gospodinjjo; in ako roditelji gospodičine oziroma neveste še v pravem času zvedo, da tiči snubitelj, oziroma ženin, čez ušesa v dolgovih.

Smola je, in sicer še večja, ako se zadolženi snubitelj z bogato nevesto že zaroči, ako pride že do drugega oklica, ako roditelji neveste že vso dragoceno balo ženinu odpošljejo, ako pa tudi kar na mah za velike dolgove ženina in kričeče dokaze njegove prejšnje ljubezni zvedo, oklice ustavijo in vso balo nazaj zahtevajo.

Smola je pa tudi nek veleposestnik na Dolenjskem, ob jednom najzagrizenejši nemškutar.

Vse to je smola.

Kdaj ljudje mislijo na zavarovanje.

Kmetica: Alo, mož, hitro teci k zavarovalnici, že treska!

Razni paberki.

(Priobčil F.)

(Kakor se vzame.) V nekem semenišču bil je bogoslovec, ki je pri vsaki priliki ponavljal besede: „Kakor se vzame“.

Nekoč prišel je v semenišče škof in začel izpraševati bogoslovce.

Našemu junaku dal je uprašanje: „Ali se sme tudi z juho krstiti?“

— Kakor se vzame, bil je odgovor. Z juho, kakeršno zauživa vaša uzvišenost, se ne sme krstiti, z juho pa, kakeršno dobivamo mi bogoslovci, pa brez vse skrbi.

(Izpred sodišča.) Sodnik: „Obtoženi ste, da ste temu gospodu ukrali palico. Ali je to res?“

Obtoženec: „Dakako. Ali jaz sem nedolžen, ker sem bil primoran.“

Sodnik: „Kako to?“

Obtoženec: „Ko sem začel lomiti vrata v njegovo prodajalnico, prinesel ga je vrag. Prišel je s palico in začel udrihati s palico po meni. Tedaj pa sem mu palico vzel in — ubežal.“

(Iz nekdanje granice.) Star graničar bil je v Italiji v vojni. Ko se je povrnil domov, prišli so sosedje, da bi jim pripovedoval, kje je bil in kaj je videl.

Stari graničar je malo pokašljaj, potem pa začel: „Bili smo v Veroni. Ondu sem videl čebele tako velike, da, tako velike, kakeršne so v nas ovce.“

Poslušalci so samega začudenja kar zijali.

„A koliki so bili panjovi za tako velike čebele?“

— E veliki, grozno veliki, kakor največja hiša v naši vasi.

Vse se zopet čudi, a nekdo zopet upraša:

„A kako pa čebele lové, kadar rojijo?“

— A tega nesem utegniti opazovati, kajti Italijani pregnali so nas iz Verone baš tedaj, ko so čebele začele rojiti.

Izidorja Muzloviča premišljevanja.

Na Gorenjskem vršila se je zadnjič pomilovanja vredna žaloigra, lov na divje strelce iz Trente. Trentski strelci se neso postavljali v bran, marveč bežali so, a kruti preganjalci so vender jednega ustrelili v hrbet, druga dva pa ranili. Preganjanci ustrelili so vsega vkupe devetkrat.

Naš uradni list priobčil je sprva prav dobro, objektivno notico in povedal, da vse, kakor je bilo. Pred dvema dnevoma jo je pa jako nerodno zasukal, češ, da je po neki govorici, bil oddan samo jeden strel in še ta le po neljubem naključji. Vprašam, ako je bil oddan samo jeden strel, kako so bili potem vsi trije lovci zadeti? Zakaj prikrivati, kar je že „in actis“? Postopanje lovcev nasproti strelcem iz Trente bilo je tako grdo, da jim ne more pomagati niti gospod Patat, akoravno je njegova posebna obrt, takozvana „Schönfärberei“.

Drug, toda tragikomičen dogodek vršil se je nedavno v Škofjiloki. Glavni junak v tem „Zweiakterji“ bil je „karfijolec“ E., ki kaj rad zabavlja in zgago dela. Ta pot je pa ni srečno vozil. Nasproti žaljenemu gospodu je nekda nekaj govoril o „Satisfaktionsfähigkeit“ — ali kaj podobnega, a preveril se na svojo veliko žalost, kako prav je imel ljubi Šiler, ko je pel:

„Doch dem ist kaum das Wort entfahren,
Mücht' er's im Busen gern bewahren.
Umsonst! Der schreckenbleiche Mund“ i. t. d.

Ploskanje čulo se je daleč okrog. Najžalostnejši je pa bil finale, ko mu je še krčmarica precej krepko pobožala obe lici in ga tako „rukopipatelno“ poučila, kako se je obnašati na javnih prostorih.

Jednacega pouka bili so tudi Tržaški iredentovci krvavo potrebni. Obnašali so se že tako nesramno, kakor da za njih ni kazenskih zakonov. A prišla je tudi zá-nje plačilna ura in vlada je vsaj sedaj, pred dvanajsto uro, spoznala, da je treba tej izdajalski in zavratni zalegi stopiti na prste. „Triester Zeitung“, katero sem dosedaj le po strani gledal, izpremenila je zadnje dni svojo pisavo tako korenito, da se mi je uprav omilila in da jo prav slastno čitam. Saj pa tudi mestnim očetom Tržaškim tako krepke levite bere, da jej prav iz srca kličem: Bis! bis! Seveda, zmatram vladne korake v Trstu le za začetek. Treba bode še veliko energije in naporenega dela, da se popravi, kar se je v zadnjih letih zanemarilo, da se izrujejo gadu, ki smo ga na prsah redili, strupeni zobje. Da se bode sedaj resno delovalo, smemo skoro trdno upati, kajti sedaj veje v Dunajskih krogih vse drugačna

sapa in oficijozna glasila že sama zahtevajo, da se proti Tržačanom strožje postopa, da, čujejo se celo glasovi, da se proglasi izjemno stanje. To bi morda bilo z ozirom na trgovino in promet preostro sredstvo, vsekakor pa se ne bode smelo odjenjati, kajti v Trstu je še mnogo trebiti, zlasti pa treba z debelim prstom potipati one sumne osebe, ki so samo zaradi politiške agitacije prišli z blaženega apeninskega polutoka na obali sinje Adrije in iztirati vse sumne neodrešence. Potem utegnejo nastati zopet redne razmere, potem se bode Trst zopet po pravici imenoval „la citta fedelissima.“

Predno končam, zdi se mi potrebno par besed posvetiti še Celjskim nemškutarjem, ki so se z vsemi štirimi repenčili in brcali proti Sokolski slavnosti. V svoji tevtonski modrosti so slavnost kar na kratko prepovedali. A namestništvo jim je prepoved ovrгло.

Ta poraz jih še ni spametoval. Izmislili so si nov „Hirschauer-Stückl“. Izdali so prepoved, da „Sokoli“ ne smejo v društveni obleki v mesto. To bil je skrajno bedast korak. Kajti „Sokol“ v Celji je dovoljen in tudi njegova društvena noša. Namestništvo v Gradci, kjer sede drugačni gospodje, nego Celjski zagrizenci, je zaradi tega abderitični sklep Celjskih nemčurjev razveljavilo in Celjani so se prav temeljito osmešili.

Blamaža, dvakratna blamaža zadela je nemčurje. Kaj bi jih tudi ne, saj sem nekoč v „Fliegende Blätter“ črno na belem čital filozofično pravilo:

„Jedermann hat das unveräusserliche Recht sich nach Belieben zu blamiren.“ Zato se ta pravica tudi Celjanom kratiti ne sme. Naj jo uživajo v polni meri! Torej gospodje Neckermann, Rakusch, Rasch „e tutti quanti“ le hitro zopet kaj jednacega! Zelo ste mi ustregli, ker sem se srčno smejal vaši abotnosti. Jaz se rad smejem, ker je smeh zdravju koristen in ker je blamaža koristna vsem takim ljudem, ki si domišljajo, da se okolu Celjske kazine svet suče. Oder was?

Celjskih nemčurjev tedenski program.

Ponedeljek: Mestni očetje snidejo se na rotovži in sklenejo v svoji brezkončni modrosti, da se „Sokol“ ne sme ustanoviti.

Torek: Vsled priziva namestništvo v Gradci ovrže ta sklep.

Sreda: Mestni očetje snidejo se na rotovži in sklenejo v svoji brezkončni modrosti, da se Sokolska slavnost ne sme vršiti.

Četrtek: Vsled priziva namestništvo v Gradci ovrže ta sklep.

Petek: Mestni očetje snidejo se na rotovži in sklenejo v svoji brezkončni modrosti, da „Sokoli“ ne smejo v Sokolski opravi po mestu hoditi.

Sobota: Vsled priziva namestništvo v Gradci ovrže ta sklep.

Nedelja: Mestni očetje imajo dolge in kisle obraze, kakor da so lesnike jedli in galun pili. „Deutsche Wacht“ izide s črnim robom. Uvodni članek ima naslov: „Urcapitalviechovič“.

Prihodnji teden ponavlja se dan za dnevom isti program.

Celjanom!

Preljubi Celjani,
 Vi ste kot purani!
 Kar je rudeče,
 Vas silno žegeče.
 Sokolsko peró
 Vas bóde v okó,
 Vam jezico kuha.
 Zato — primaruha!
 Ste mislili, djali:
 Bomo pokazali,
 Kakó smo mi modri
 Še bolj, nego kodri.
 In skovali ste ukaz,
 Ki še nam je za „špas“.
 Vi sklepe ste pekli,
 A v Gradci so rekli:
 Ti, Jaka, ne boš!
 Celjski sklep, hajd v koš!
 In za stafažo
 Imate zdaj grozno blamažo.
 Odkar smo zadnjič klali,
 Se še nesmo tako smejali.
 Samega veselja izbrali smo Celjane
 Za svoje častne občane.
 Ker nas „gliha
 Vkupe štrihá“.
 Čez hribe in doline
 Do Celjske kazine
 Kolegijalno rokó
 Dajo Vam krepkó

Vaši znani

Lemberžani.

Čast, komur čast.

Iz zanesljivega vira dobili smo baš pred sklepom lista preveselo vest, da je zastop svetovno slavnega mesta „Krähwinkel“ sklical slavnostno sejo, v kateri so bili Celjski župan Neckermann, oba Rakuscha, Rasch in drugi imenovani Ehrenbürger von Krähwinkel. Krähwinkelski župan rekel je pri tej priliki s solzami v očeh: Da nesem Krähwinkelčan, hotel bi Celjski nemčur biti.

Listnica uredništva:

Gospod Čifko v Vipavi: Vaše „Vipavske elegije“ so deloma tako močno poprane, da jih ne moremo natisniti, ker navzlic obširni informaciji vendar ne vemo, ni li to ali ono proizvod osebne mržnje. Tudi je nekaj izrazov preostrih. Vendar, da ne bode brez vsega, priobčimo vsaj nekoliko Vaših stihov:

Po uvodu:

„Poslušajte, kaj starček osiveli
 Zapel Vam bođem o dolini tej.
 Potepal nisem nikdar se po sveti,
 Denarja ni, da bi iz teh šel mej.

Imel sem torej dokaj lep'ga časa,
 Opazovati šeg prečudno zmes,
 Ogledal kočé, kjer je prazna kasa,
 A videl polne tudi vmes.
 M trfl sem pazno revne kmete naše
 In te, ki ne poznajo kaše.

Tako na primer, takoj hočem peti —
 Prebiva v trgu majhen, bradat mož.
 Jedinó on le vé tako živeti,
 Kakor nas Bog uči, — se ve za groš!
 Ker giblje jezik mu zvečer pod križem
 In vidno molit hodi v božji hram.
 Pa sme psovati vse. Sam pa je čížem
 Dekanove oblasti le A sram
 Ga ni. Zakaj ne trobil mož bi sveti
 V takšen rog? Zato pa sme i peti:

Potem pa hočete kritikovati leposlovno delovanje njegovo, kar pa nikakor ne odobravamo. Če delo njegovo ni dobro, ocenite je stvarno, a brez osebnosti. — Tudi 4. in 5. kitice ne moremo priobčiti. V 6. kitici šibate nekega gospoda, čegar pijače tresoča se roka kmetom prepočasi dela pisma in jim tako prizadeva škodo.

„A kmet tam čaka do večera teško
 Po noči pa še žena nanj se dre:
 Kaj delaš p'janc ves teden v Vipavi,
 Snel bodeš zadnji dve mi suhi kravi.“

„Srvus Nacelj!“ Ta kitica je tudi dobro zabeljena, menimo, da prehudo. Nacelj-nu bodi to opomin, da mu je svobodno zabavati se z vinom, žganjem in — —, a da svoj jezik previdno brzdo.

Osmá kitica, ki bi se „mutatis mutandis“ lahko porabila tudi za kakšen drug kraj, pa slove:

Če pot pripelje tujca v Vipavo
 Prekrasno lepo našo vas,
 Zaman pošteno išče on zabavo,
 Povsod mu dolg, je dolg le čas.
 Obupan ves h krčmarju se zateče
 Vpraša ga: Kam vender moram it',
 Da v družbi mi veseli dan preteče?
 Odgovori na to lisjak mu zvit:
 V Logu danes so gospodje uzorni,
 Ker šel pr je tja v uniformi.

Še zadnji kitici bodi tu mesta.

„Kaj bi posebej vsacega opeval,
 Če te možake vse bi tu naštel;
 Bolnik bolezní pač ne bi okrevál,
 Ko čítal komaj ta bi pesmi del;
 Ker tepec nosi glavo tu po konci,
 Nemčur prepeva pa „Die Wacht am Rhein“
 Za tujca polnijo se naši lonci,
 Za domačina je polenta „fein“.
 O stvaréh teh bo pa nadaljevanje
 Ko pride prilika ugodna zánje.

P. n. naročnikom našim.

Pri pregledovanji naročilne knjige opažali smo, da je mnogo naših gospodov naročnikov še naročnino dolžnih. Zaradi tega zdi se nam potrebnó opominjati jih prav resno, da nemudoma poravnajo svoj dolg. Nekaterim naročnikom priložili smo opomin nakaznice v list, a žal, le malo jih je temu opominu odzvalo. Zato pozivljemo vsakega, da skoro storé svojo dolžnost.

Uredništvo in upra“

